

A LES PALPENTES

Un relat de: [Jordi Abellán Deu](#)

Si el passat fos part del futur
i no tan sols la seva anterior causa.
Si el futur no sorgís del passat,
lliure així de ser-ne conseqüència.

Seria tot el que la ment processa,
allò amb què el cor furiós batega
i el què dels genitals acciona els ressorts,
actes només de la pròpia voluntat?

Podria tal vegada trempar, ja que sóc home,
o mullar-me si fos dona davant d'una equació.
Quedar-me impassible davant el patiment,
ja que no seria més que un procés intel·lectual.
Qui sap si per mera decisió del patidor?

Una posta de sol serà un fet físic tan sols
sense principi ni fi ja que és un cercle viciós
que no té cap transcendència en el cosmos
en orbita contínua que torna, torna i torna.

Tal vegada seria sabedor de la totalitat
i no m'enlluernaria amb l'atzarós fet
de passar al teu costat pel carrer
sense saber-te bella i ni desitjar-te.

Sabria que morir és un pas necessari
i potser fins i tot quan m'ha d'arribar.
Possiblement l'instant de la mort de tots
La meva, la teva, i la dels fills dels dos.

Llavors seria del tot omniscient,
coneixeria els secrets de l'univers,
i tot estaria escrit en la memòria,
no del passat, sinó del que vindrà.

Seguir la seqüència del temps em fa dèbil
anant a les palpentes del que esdevingui.
Mes aquesta cega ignorància em fa valedor
de la meravella més gran tal com ho veig jo.

La sorpresa de viure i escandalitzar-me;
de la total ignorància passar a la llum;
amb els sentits haver palpat allò que
el cor em fa palpitant o de desig trempar.